

số 15 vạn, nghĩa là hai chục lần ít hơn, lại có những 30 khách sạn bằng hồ đê danh. Khốn khổ, khốn nạn hơn nữa, bé lỗ mũi như Swaziland, một tiểu quốc mới mới độc lập vài ba năm nay, còn được bầu vào ban chấp hành, trong khi nước Việt Nam của điệp viên Z-28 có đủ thứ đẹp — và đẹp nhất là người đẹp diện áo dài — lại bị « đi chỗ khác chơi »...

Văn Bình lần khần trong góc phòng, mắt dán vào làn da bóng nhẫy bờ hời hạt xoàn của cô gái da đen đang hất bụng, nẩy mông trên bực gỗ đen nên đã để chậm hơn 10 phút đồng hồ. 10 phút chỉ là thời gian quá ngắn đối với khách đàn ông chiêm ngưỡng vũ thoát y. Nhưng 10 phút lại là thời gian quá dài trong một nghề nghiệp mà sự sống và sự chết thường xảy ra chớp nhoáng như máy tính điện cơ I.B.M...

Cho nên khi Văn Bình sức nhớ đến Nicôn, thì đã muộn...

Nếu cô gái trên bực gỗ đen còn tiếp tục biểu diễn đường cong núi lửa thì chưa chắc Văn Bình đã nhớ. Chàng nhớ, vì màn giựt gân vừa kết thúc, đèn trong hộp đêm bùng sáng một loạt, âm nhạc đang ồn ào đột nhiên chuyển sang si-lô nhẹ nhàng, những cặp trai gái không biết từ đâu hiện

ra diu nhau trên sân nhảy đánh vẹt-ni có thể soi gương cạo râu được.

Chàng nhớ đến lý do đã đưa chàng vào đây. Nhưng chàng loay hoay mãi mới nhớ lại số điện thoại của khách sạn President. Nói cho đúng, chàng quên là chuyện đương nhiên, vì đời thuê nhà ai Saigon vẫn minh, Saigon tân tiến, chỉ có 5 số là dài nhất, còn lũ quán President lại có télé-phon những 9 số...

Vâng, đúng 9 số, không kém... (922) 311000...

Chàng sửa soạn quay số thì đèn lại tắt phụt. Mới nghĩ xả hơi được đúng 5 phút phàn du, những màn thoát y độc đáo lại tiếp diễn. Và nếu chỉ riêng cô gái da đen hời nẩy dù dờn trên sân khấu cũng vị tất Văn Bình còn đủ gân cốt để quay số điện thoại cho Nicôn, phương chi lần này lại là màn trình diễn tập thể. Thoát y tập thể...

Cả 6 cô gái hành nghề cởi quần áo trong hộp đêm đã kéo nhau lên bực gỗ cởi quần áo cùng một lúc. Cả 6 đều ngon lành. Cả 6 đều am tường nghệ thuật uốn ẹo làm đàn ông đứng tim và ngộp thở.

Bởi vậy Văn Bình chần chừ thêm 10 phút nữa.

Chàng dinh ninh Nicôn sẽ lè nhè trong giây nói. Lè nhè vì nốc quá nhiều chất cay. Lè nhè vì em bé bên cạnh làm nũng quá mức khiến xương

sống hẳn nhưc nhối, mắt hẳn tóe đom đóm và lưỡi hẳn lúu lại.

Chàng không dè Nicôn vẫn tỉnh như vừa uống trọn ống thuốc ma-xi-tông với phích cà-phê đặc. Tuy nhiên, chàng nhận thấy giọng hẳn không được bình thường :

— Trời đất... tôi ngồi chực điện thoại của anh muốn chết.

Văn Bình hỏi :

— Ngồi chực điện thoại ? Tôi có nói với anh là điện thoại về đâu ?

— Vạy mới phải chờ đợi muốn chết. Vì có chuyện quan trọng. Hết sực quan trọng.

— Nói ngay đi. Kẻo không kịp.

— Có gì mà không kịp. Anh làm như thể Antôn đang dí miệng súng qua khe cửa. Anh khỏi lo, cửa phòng ở đây kiên cố số «dách». xa-beng này cũng không suy xuyên, cầu thang lại được canh phòng đang hoàng, ngay dưới nhà lúc nào cũng có hai thám tử to con, bọn Antôn không dám vác mặt đến đâu.

— Xếp vụ Antôn lại. Chuyện quan trọng như thế nào ?

— Y sĩ của tôi lục túi Phù Dung thấy mảnh giấy nhỏ ghi địa chỉ.

— Địa chỉ của ai ?

— Không biết. Chữ viết nguệch ngoạc có vẻ vội vàng. Dường như nàng muốn trao cho anh mà quên mất.

— Tại sao anh biết là nàng muốn trao cho tôi?

— Vì sau khi viết xong địa chỉ này nàng viết thêm bên dưới mấy chữ Z.28 lưu ý rồi gạch dít thật đậm.

— Hiểu rồi. Đọc cho tôi ghi lại.

Địa chỉ mà Văn Bình vừa ghi vào mặt sau tờ bông tinh tiền của hộp đêm không ở trong trung tâm thành phố. Mà là ở ngoại ô. Đọc theo bờ hồ Lê-man. Hồ này nằm kẹp giữa cô gái Pháp và anh chàng Thụy Sĩ lạnh lùng. Gọi là hồ chứ thật ra nó dài những 72 cây số — phải 72 cây số, không thiếu một mét, không ngắn ngủn như em bé Xuân Hương ở Đà Lạt hoặc yêu điệu như thực nữ Hồ Gươm ở Hà Nội đâu nhé — còn bề ngang thì mỏng nhất là 3 cây số, còn dày nhất là 15 cây số.

Giọng Nicôn vẫn chưa hết run :

— Tôi cần đi với anh không ?

Văn Bình đáp :

— Không.

Im lặng một giây đồng hồ, Rồi tiếng Văn Bình :

— Điện thoại bị nghe trộm phải không ?

Nicôn sửng sốt :

— Anh hỏi gì lạ vậy ? Đây là khách sạn President. Nhân viên khách sạn không được phép nghe trộm điện thoại các phòng. Ai bị bắt là đuổi ngay. Công an Thụy Sĩ cũng không có thói quen nghe trộm điện thoại. Và lại, tôi không nghĩ là họ biết tôi lấy phòng tại đây. Dầu sao tôi cũng là tham vụ ngoại giao...

— Giờ này anh mặc quần áo gì ?

— Trời đất... không lẽ anh bắt tôi tiếp tục mặc vét-tông và đeo cà-vạt.

— Nghĩa là anh đang mặc đồ ngủ ?

— Vâng. Nói chuyện với anh xong là tôi treo lên giường.

— Không được. Choàng đại cái áo tơ mưa vào người. Hé cửa nhìn ra hành lang xem có ai không.

— Để làm gì ? Tôi đã nói rõ với anh là bọn Anton khó thể léo hánh đến khách sạn President.

— Đồ dốt như con... tều. Không phải bọn Anton mà là...

— Phản Gián ?

— Còn dốt hơn cả con tều nữa. Họ đang áp tai vào điện thoại mà cứ bố bố khai huych toẹt ra.

Nhanh lên kéo lại vào nhà đá, nhai bánh mì khô với nước lạnh.

— Phản gián sắp tóm tôi hả ? Còn lâu... tôi làm điều gì phi pháp mà họ dám chạm đến tôi. Hừ... tôi là công dân Mỹ, nhân viên bộ ngoại giao Mỹ.

— Còn quên một điều. Nhân viên C.I.A. Mà nước trung lập Thụy Sĩ lại kị do thám các nước khác, nhất là C.I.A. Mặc áo tơ mưa vào chưa ?

— Chưa. Anh để tôi tìm. Dường như tôi nhét áo tơ mưa trong va-li chưa kịp lấy ra.

— Thì đi người không với bộ đồ ngủ cũng được.

— Trời đất... nói là đồ ngủ nhưng thật ra tôi chỉ mặc áo thun và quần xi-lip. Chờ tôi một phút. Chỉ một phút thôi. Tôi mặc xong quần áo rồi trở lại nói chuyện với anh.

Lại im lặng.

Văn Bình nghe tiếng lục cục. Chàng không phân biệt được tiếng lục cục này là vì ca-bin điện thoại bị mở toang. Mọi ngọn đèn trên trần, chung quanh «pit» đều được bật sáng. Hồi nãy sau màn thoát y của cô gái da đen, người ta đã bật đèn sáng, nhưng so với đèn sáng bây giờ thì thua xa. Hồi nãy chỉ là ngọn nến. Bây giờ là đèn pha. Thật

vậy, cả những đèn pha giành riêng cho trò chơi quần áo giựt gân cũng được mở hết. Văn Bình chỉ liếc vòng quanh gian phòng chật ních đàn ông từ chiêng phục sức chỉnh tề và đàn bà ở đủ mực độ khỏa thân là phăng ra tự sự. Sở dĩ mọi ngọn đèn được vĩa lên cùng một lúc là do lệnh của nhân viên công lực.

Cảnh sát thường tôn trọng những nơi du hí, và chỉ đột nhập mỗi khi cần thiết. Ca-bin điện thoại được ngăn với bầu không khí hỗn tạp bên ngoài bằng kiếng trong suốt, Cửa ca-bin cũng bằng kiếng dày. Người vừa mở cửa có lẽ là quản lý hộp đêm.

Hắn nói với chàng, giọng cung kính nhưng cương quyết:

— Mời ông ra.

Chàng phản đối, tai vẫn áp vào ống nghe:

— Tôi đang bận nói chuyện.

Hắn tiến đến, giờ tay toan cầm lấy máy điện thoại:

— Xin ông tha lỗi. Cảnh sát ra lệnh...

Văn Bình không nghe hết câu nói của hắn. Vì hai gã đàn ông to lớn từ phía cửa ra vào rẽ đám đông khán giả và bàn ghế chạy tới đã đâm sầm

phải hẳn khiến hẳn chúi mũi vào cửa kiếng ca-bin.

Mọi việc chỉ xảy ra trong vòng vài giây đồng hồ, kể từ khi nạn nhân ngã nhào đến lúc Văn Bình phản ứng. Nhưng trong vi phân thời khắc này Văn Bình vẫn theo sát những âm thanh lục cục khác thường đang nổi lên ở cuối đường dây, tại đại lý quán President, nơi đặc phái viên Nicôn trú ngụ.

Tiếng lục cục không do thời tiết xấu gây ra. Cũng không phải do trục trặc kỹ thuật.

Vì qua tiếng lục cục Văn Bình thoáng nghe được Nicôn buột miệng «ủa, ai vậy... ai vậy». Rồi tiếng nói lớn muốn ù tai của Nicôn:

— Anh Văn Bình... anh Văn Bình... Phản Giám... Nhân viên Phản Giám mặc thường phục.

Rồi điện thoại tắt ngúm. Chắc đường dây bị cúp. Hoặc giả ở tổng đài người ta đã ngăn cản Nicôn tiếp tục thông tin với bên ngoài.

Điện thoại tắt ngúm, ughĩa là đặc phái viên C.I.A. Nicôn đã bị Phản Giám Thụy Sĩ bắt. Tại sao Phản Giám lại bắt Nicôn? Và tại sao Phản Giám lại biết chàng ở hộp đêm thoát y này mà đến bắt? Và tại sao Phản Giám lại bắt chàng?

Hàng đồng câu hỏi dồn lên trong óc, Văn Bình vừa tính toán, vừa vung quyet đánh dạt hai gã đàn

248

Z 28

Ông hộ pháp sang bên để tìm lối thoát thân. Hộp
đêm rơi vào cảnh lộn xộn khác thường Văn Bình
thét lớn :

— Cháy... cháy... Bỏ chạy mau kẻo chết !

IX

Ba Đầm

Đầm là con bài nói về đàn bà.
Đầm bích là đàn bà hèm độc
sát phu. Đầm rô thì dễ cho
chồng mọc sừng, và cho tình
nhân leo cột mỡ. Đầm chuồn
rất đáng tin cậy, đầm cơ chung
thủy một cây. Còn 3 lá đầm
đi liền tù tì, bất luận là cơ, rô
chuồn hay bích, thường báo
hiệu đàn bà mỏng môi, hàm
hở, quay quắt và... sư tử Hà
đông mặc dầu đôi khi tuyệt
đẹp.